

11 VĚC VIJAYANATHAN A PUSPARAJAH proti FRANCII – Výzva srilanským žadatelům o azyl, aby opustili francouzské území

1. – Srilanští občané tamilského původu, pánové Ampalam Vijayanathan a Nagalingam Pusparajah, tajně vstupují do Francie v roce 1989. Žádají o politický azyl, avšak francouzský úřad pro ochranu uprchlíků a osob bez vlasti, a poté v odvolacím řízení Komise pro stížnosti uprchlíků jejich žádost v roce 1990 zamítá: oba tyto orgány dospívají k závěru, že skutkové okolnosti a obavy z perzekuce, na nichž jsou žádosti založeny, nebyly prokázány. V prosinci 1990, resp. v lednu 1991, francouzské úřady vyzývají pana Vijayanathana a pana Pusparajaha, aby ve lhůtě jednoho měsíce opustili francouzské území, jinak se mohou stát předmětem správního opatření eskortování na státní hranice. Této výzvě se však nepodrobují. K datu zprávy Komise toto opatření – proti kterému by bylo přípustné odvolání ke správním soudům – nebylo přijato a stěžovatelé se dosud bez povolení zdržují na francouzském území.

2. – Před Komisí, na niž se obraceli ve dnech 10. prosince 1990 a 10. ledna 1991 pánové Vijayanathan a Pusparajah uvádějí, že jejich bezprostředně hrozící předání na Srí Lanku by je vystavilo perzekucím nebo zacházení zakázanému čl. 3 Úmluvy.⁽¹⁾

• **Rozsudek ze dne 27. srpna 1992 (senát) (série A č. 241-B)**

3. – Vláda se hájila především tím, tak jako již před Komisí, že stěžovatelé nejsou v postavení „poškozených“ a nevyčerпали vnitrostátní prostředky nápravy.

Soud na úvod poukazuje na rozdíl mezi projednávaným případem a věcmi Seering proti Spojenému království (ministr vnitra již podepsal výnos nařizující vyhoštění do Spojených států) a Vilvarajah a další proti Spojenému království (k odsunu na Srí Lanku došlo během řízení před Komisí). Konstatuje také, že navzdory výzvě k opuštění území, jež sama nemá exekutivní charakter a zamítnutí žádosti o výjimečné povolení k pobytu, kterou předložil pan Pusparajah, nebyl vůči stěžovatelům dosud vydán žádný příkaz k eskortování na hranici. Kdyby policie ní prefekt rozhodl o jejich vrácení, dotyční by ještě měli k dispozici opravný prostředek stanovený čl. 22 bis vyhlášky ze dne 2. listopadu 1945, ve znění pozdějších změn a soubor záruk, jimiž je doprovázen. Stručně řečeno, pánové Vijayanathan a Pusparajah za daného stavu věci nemohou tvrdit, že jsou poškozeni porušením Úmluvy ve smyslu jejího čl. 25 odst. 1. Soud proto námítku přijímá (jednomyslně).

4. – Tento závěr činí nadbytečným posouzení dalších argumentů vlády.

⁽¹⁾ Komise ve své zprávě ze dne 5. září 1991 dospívá k závěru, že k porušení čl. 3 nedošlo (devět hlasů proti šesti)

5. Literatura

- COUSSIRAT-COUSTÈRE (V.). – «La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme en 1992», *A.F.D.I.* 1992, str. 629 a násl.
- DECAUX (E.) a TAVERNIER (P.). – «Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme», *J.D.I.* 1993, str. 745-746.
- LESCÈNE (P.). – «Affaires Belgoudi c. France et Vijayanathan et Pusparajah c. France», *Cahiers du CREDDHO*, č. 1, 1994, str. 81-84.
- MERRILLS (J. G.). – «Decisions on the European Convention on Human Rights during 1992», *B.Y.B.I.L.* 1992, str. 594-595.
- SUDRE (F.), LEVINET (M.), PEYROT (B.) a ECOCHARD (B.). – «Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme – 1992», *R.U.D.H.* 1993, č. 1-2, str. 1 a násl.
- WARBRICK (C.). – «The European Convention on Human Rights», *Y.E.L.* 1992, str. 697-698.

Oddíl 3

TĚLESNÉ TRESTY

12 VĚC TYRER proti SPOJENÉMU KRÁLOVSTVÍ – Soudně uložený tělesný trest na ostrově Man

1. – Anthony Tyrer, britský státní příslušník, žije v Castletownu na ostrově Man. Dne 7. března 1972, kdy mu je pětina let, přičemž se až dosud dobře choval, je odsouzen místním soudem pro mladistvé na základech zákona planého na ostrově ke třem ranám rákoskou za nevyprovokované násilí, jež přivodilo ublížení na zdraví (spolu se třemi chlapci zranil staršího žáka své školy). Proti trestu se odvolává k Vysokému soudnímu dvoru ostrova Man. Ten jeho záležitost projednává a dne 28. dubna 1972 jeho odvolání zamítá. Rozsudek je vykonán téhož dne na policejní stanici v přítomnosti jeho otce a lékaře. Dotyčný musí spustit kalhoty a stípy a ohnout se přes stůl.

2. – Soudně ukládané tělesné tresty, zrušené v Anglii, Walesu a Skotsku v roce 1948 a v Severním Irsku v roce 1968, jsou zachovávané pro některé delikty legislativou ostrova Man. Lze je uložit jednotlivcům mužského pohlaví ve věku od deseti do jednadvaceti let, přičemž počet ran stanovený soudem nesmí přesáhnout šesti u dítěte (od deseti do třinácti let) a dvanácti u mladistvého. Jejich používání – mlo časné – se zdá být od roku 1969 omezeno na delikty násilí proti osobám.

Ostrov Man není součástí Spojeného království, avšak je závislým územím Koruny, které má vlastní vládu, zákonodárné shromáždění a soudy. Britská vláda jej považuje za území, za jehož mezinárodní vztahy je odpovědná a učí-

nila prohlášení podle čl. 63 odst. 1 a 4 Úmluvy, kterým byla působnost Úmluvy rozšířena na tento ostrov.

3. — Ve své stížnosti podané Komisi dne 21. září 1972 Anthony Tyrer tvrdil především to, že tělesný trest, k němuž byl odsouzen, porušuje čl. 3 Úmluvy. Avšak v lednu 1976 oznamuje, že si přeje svou stížnost vzít zpět. Komise v březnu 1976 tuto žádost zamítá, neboť věc vyvolává obecné otázky týkající se dožívání Úmluvy a volá po důkladnějším posouzení bodů sporu.⁽¹⁾

• **Rozsudek ze dne 25. dubna 1978 (senát) (série A č. 26)**

4. — Soud musí nejprve rozhodnout jednu předběžnou otázku. *Attorney-General* ostrova Man ho totiž vyzval, aby věc vyškrtl ze seznamu případů a to ze dvou důvodů: Anthony Tyrer poté, co dosáhl plnoletosti, vyjádřil přání vzít svou stížnost zpět; Parlamentu ostrova Man byl předložen návrh zákona, kterým měl být zrušen soudně ukládaný tělesný trest jakožto trestní sankce za delikt, z něhož byl chlapec uznán vinným. Soud může určitou věc vyškrtnout ze seznamu případů, pokud je mu např. sdělena „skutečnost způsobila nabití nout vyřešení sporu“ (čl. 47 odst. 2 jeho jednacho řádu). Avšak rozhoduje žádost o vyškrtnutí nevyhovět, protože se domnívá, že ani prohlášení Anthony Tyrera ani návrh zákona nemohou být za takovou skutečnost považovány (jednomyslně).

5. — Poté Soud přechází k meritu problému, přičemž se domnívá, že trest, jemuž byl podroben Anthony Tyrer, nebyl ani „mučením“ ani „nelidským trestem“ ve smyslu čl. 3, jelikož utrpění, jaké vyvolal, nedosáhlo úrovně implikované tímto pojmy. Jedinou otázkou, která vyvstává, tak je, zda byl inkriminovaný trest „ponížující“.

Abý byl nějaký trest v očích Soudu „ponížujícím“ a v rozporu s čl. 3, způsobě bene ponižení nebo potupa musí dosáhnout zvláštní úrovně a v každém případě se liší od obvyklého prvku ponižení, jaký běžně a téměř nevyhnutelně obnáší soudní tresty. Posouzení je v tomto směru relativní; závisí zejména na povaze a kontextu trestu, jakož i na podmínkách jeho výkonu.

Soud poznamenává, že legislativa ostrova Man nabízí jisté záruky. Avšak po posouzení všech okolností případu se domnívá, že rány rákoskou, jímž byl dotčený podroben, představovaly ponižující trest. Soud totiž poukazuje na několik aspektů. Soudně ukládané tělesné tresty svou povahou implikují, že určitá lidská bytost páchá fyzické násilí na jednom ze svých bližních; navíc se jedná o násilí institucionalizované, jehož charakter je spojen s celým ofici-

(1) Komise ve své zprávě ze dne 14. prosince 1976 vyslovuje názor, že tělesný trest soudně uložený stěžovatelem porušil čl. 3 z důvodu svého ponižujícího charakteru (třináct hlasů proti jednomu).

álním řízením, které trest doprovází, a se skutečností, že vykonavatelé jsou pro delikventa zcela cizí. Ačkoli Anthony Tyrer neutrpěl vážné nebo trvalé ublížení na těle, jeho potrestání — spočívající v tom, že s ním veřejný orgán zacházel jako s věcí — bylo zásahem do jeho důstojnosti a fyzické integrity; také při ocekávání násilí, jemuž měl být vystaven, pocítil úzkost. Konečně, stud, že bude bičován na nalé hyždě, do určité míry učinil ponižující charakter trestu ještě závažnějším, ale nebyl jediným nebo rozhodujícím faktorem.

Na tvrzení, že velká část obyvatelstva ostrova Man považuje bičování za účinný odstrašující prostředek, Soud odpovídá, že nikdy nelze připustit použití trestů jsoucích v rozporu s čl. 3, byť by jejich účinek byl jakkoli odstrašující.

6. — Soud se dále zabývá tím, zda na tomto závěru něco mění některé argumenty předložené na základě čl. 63: *Attorney-General* ostrova Man tvrdil, že s ohledem na místní potřeby trest uložený Anthony Tyrerovi neporušil Úmluvu.

Soud jednomyslně toto tvrzení odmítá. Nejprve poznamenává, že místní veřejné mínění nemůže být samo o sobě považováno za důkaz, že soudně ukládané tělesné tresty jsou na ostrově Man nezbytné jako odstrašující prostředek, k udržování veřejného pořádku. Dále konstatuje, že nic nenaměňuje tomu, že by veřejný pořádek na ostrově nemohl být ochráněn bez použití takových trestů. Za třetí, současná praxe ve velké většině členských států rady Evropy umožňuje přinejmenším pochybovat o tom, že udržování pořádku v evropské zemi vyžaduje možnost ukládat podobné tresty; avšak ostrov Man je moderním společností, která se těší vysoce rozvinutým politickým, sociálním a kulturním podmínkám a vždy patřila do rodiny evropských národů. Konečně a především, žádná místní potřeba související s udržováním veřejného pořádku nemůže smluvnímu státu Úmluvy umožňovat, na základě čl. 63 odst. 3, aby užíval trestu, který je v rozporu s článkem 3.

7. — Vzhledem k výše uvedenému Soud rozhoduje, že trest, jemuž byl stěžovatel podroben, porušil čl. 3 (šest hlasů proti jednomu).⁽¹⁾

8. Literatura

- BONNER (D.). — « The beginning of the end for corporal punishment? », *M.L.R.* 1979, str. 580-586.
 CALLEWAERT (J.), DÉJEANT-PONS (M.) a SANSONETIS (N.). — « La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à l'article 50 de la C.E.D.H. (2e partie) », *R.U.D.H.* 1990, str. 121.
 COHEN-JONATHAN (G.). — « Cour européenne des droits de l'homme — chronique de jurisprudence 1978 », *C.D.E.* 1979, str. 471-473.

(1) *Chief Justice* ostrova Man na rozsudek Soudu upozornil soudy, které jsou příslušně vyhlásit odsouzení k tělesnému trestu.

- FARRAN (S.). – *The UK before the European Court of Human Rights. Case law and commentary*, Londýn, Blakstone, 1996, str. 61-64.
- GARCIA DE ENTERRIA (E.) (ed.). – *El sistema europeo de protección de los derechos humanos*, Madrid, Civitas, 1983, str. 451-458.
- HARRIS (D. J.). – «Decisions on the European Convention on Human Rights during 1978», *B.Y.B.I.L.* 1978, str. 306-310.
- LAWSON (R. A.) a SCHERMERS (H. G.). – *Leading cases of the European Court of Human Rights*, Nimègue, Ars Aequi Libri, 1997, str. 43-53.
- MARCUS-HELMONS (S.). – «Chronique des droits de l'homme», *R.D.I.D.C.* 1978, str. 411-412.
- PELLOUX (R.). – «L'affaire irlandaise et l'affaire Tyrer devant la Cour européenne des droits de l'homme», *A.F.D.I.* 1978, str. 400-402.
- PHILLIPS (B.). – «The case for corporal punishment in the United Kingdom. Beaten into submissions in Europe?», *I.C.L.Q.* 1994, str. 153-163.
- ROLLAND (P.). – «Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme», *J.D.I.* 1980, str. 457-460.
- ZELLICK (G.). – «Corporal punishment in the Isle of Man», *I.C.L.Q.* 1978, str. 665-671.

13 VĚC COSTELLO-ROBERTS proti SPOJENÉMU KRÁLOVSTVÍ⁽¹⁾ – Tělesný trest v soukromé škole v Anglii

1. – V roce 1985 je tehdy sedmiletý Jeremy Costello Roberts ubytován na interní soukromé základní škole v Anglii. Dne 3. října ho vyučující kárá za to, že vedl rozhovor na chodbě a dává mu za to trestný bod. Čtyři takové body již předtím dostal za analogické chování a jednou za to, že přišel po večerce. Po posouzení této otázky se svými kolegy ředitel rozhoduje, že chlapec bude uložen tělesný trest, sankce za pět trestných bodů. Na tomto základě a tři dny později, tedy týden poté, co Jeremy dostal pátý trestný bod, ředitel vykonává „nápravu“, a to tak, že dítě tříkrát udeří na hýždě přes jeho krátké kalhoty sportovní botou s gumovou podrážkou; nikdy jiný není toto scéně přítomen. V polovině listopadu matka podává stížnost policii a Národní společnosti pro prevenci krutosti vůči dětem, ale obě instituce ji sdělují, že nemohou podniknout žádné kroky vzhledem k absenci jakékoli viditelné pohmožděnin na hýždích chlapce. Ten je v lednu 1986 přijat do nové školy.

2. – Pani Wendy Costello-Robertsová a její syn se dne 17. ledna 1986 obraceli na Komisi; tvrdí, že tělesný trest uložený Jeremymu porušil čl. 3 Úmluvy a právo každého z nich na respektování soukromého a rodinného života, zaručené čl. 8; dále uvádějí, že v rozporu s čl. 13 neměli v těchto dvou ohledech k dispozici žádný účinný prostředek nápravy;⁽²⁾ Později vzali zpět bod stížnosti založený na čl. 14.

⁽¹⁾ Viz též věc Y. proti Spojenému království

⁽²⁾ Komise ve své zprávě ze dne 13. prosince 1990 prohlašuje za nepřijatelné ty z bodů stížnosti, jež se týkají matky a přijímá body týkající se syna. Ve své zprávě ze dne

• Rozsudek ze dne 25. března 1993 (senát) (série A č. 247-C)

3. – Může být Spojené království z hlediska Úmluvy voláno k odpovědnosti za skutky, na něž si Jeremy stěžuje? Soud připomíná, že stát je odpovědným tehdy, když porušení jednoho z práv a svobod uvedených v Úmluvě vyplývá z porušení čl. 1. V tomto ohledu přichází v úvahu několik skutečností. Za prvé, stát má povinnost bdít nad tím, aby děti mohly vykonávat své právo na vzdělání (článek 2 Protokolu č. 1). Avšak disciplinární systém školy spadá do sféry práva na vzdělání. Článek 28 Úmluvy OSN z 20. listopadu 1989, o právech dítěte, to také uznává. Dále, základní právo každého na vzdělání platí pro žáky soukromých škol stejně jako veřejných škol. Konečně, stát se nemůže zprostit odpovědnosti tím, že své pravomoci deleguje na soukromé organizace nebo fyzické osoby.

4. – Z hlediska čl. 13 lze rozlišit mezi okolnostmi tohoto případu a okolnostmi věci pana Tyrera, jehož trest Soud shledal ponížujícím. Stěžovatel nepřekládá žádný důkaz o vážných nebo trvalých účincích odsuzovaného zacházení, přesahujících důsledky, s nimiž je nutno počítat u opatření přijatých v čisté disciplinární rovině. Trest, který nezpůsobuje takové následky, může spadat do působnosti čl. 3, pokud lze mít za to, že dosáhl požadované míry závažnosti. Tak tomu v projednávaném případě nebylo, i když automaticky charakter sankce a lhůta tří dnů před jejím vykonáním vzbuzuje u Soudu jisté obavy. Článek 3 tedy nebyl porušen (pět hlasů proti čtyřem).

5. – Pokud jde o čl. 8, Soud připouští, že pojem „soukromého života“ je široký a nehodí se k vyčerpávající definici. Opatření přijatá v oblasti vzdělávání se přiležitostně mohou dotknout práva na respektování soukromého života, ale akty, o nichž lze říci, že jsou škodlivé pro fyzickou nebo psychickou integritu osoby, nutně neznamenají takový zásah. Článek 3 je prvním referenčním bodem pro posouzení záležitosti týkající se disciplinárních opatření ve školním zařízení. Soud nevyklučuje možnost nahlížet na čl. 8 tak, že někdy ve věcech disciplinárních opatření poskytuje širší ochranu než čl. 3. Nicméně se domnívá (s ohledem na účel a předmet Úmluvy) bráně jako celek a na okolnost, že navštěvování školy dítětem nevyhnutelně implikuje jisté zasahování do jeho soukromého života), že inkriminované zasahování nebylo škodlivé do takové míry, aby spadalo pod zákaz vyslovený čl. 8. Přestože Soud nechce vzbudit dojem, že jakkoli schvaluje zachovávání tělesného trestu v disciplinárním systému školy, dospívá k závěru, že k porušení tohoto textu nedošlo (jednomyslně).

6. – Podle Soudu měl Jeremy k dispozici účinný prostředek nápravy, pokud jde o body stížnosti, jež opíral o články 3 a 8, a tudíž nedošlo k porušení čl. 13

8. října 1991 dospívá k závěru, že nebyl porušen čl. 3 (devět hlasů proti čtyřem), ale byly porušeny čl. 8 (soukromý život) (devět hlasů proti čtyřem) a 13 (jedenačtyř hlasů proti dvěma)

(jednomyslně). Dotyčný měl totiž možnost podat občanskoprávní žalobu pro urážku skrze soud a v případě úspěchu mu anglické soudní orgány mohly přiznat adekvátní odškodnění. Účinnost prostředku nápravy nezávisí na jistotě příznivého výsledku. Soudu celkem vzato nejlépe, aby o tomto výsledku spekuloval. Ko- nečně, čl. 13 nezachází tak daleko, aby vyžadoval prostředek nápravy, umožňu- jící před „národním orgánem“ napadnout zákony smluvního státu s tím, že jsou v rozporu s Úmluvou nebo ekvivalentními vnitrostátními právními pravidly.

7. Literatura

- ALKEMA (E. A.). – «Noot», *N.J.* 1995, str. 3665-3667.
- DECAUX (E.) a TAVERNIER (F.). – «Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (année 1993)», *J.D.L.* 1994, str. 775-778.
- EMMERIK (M. L. van). – «Noot», *NJCM-Bulletin* 1993, str. 578-583.
- FARRAN (S.). – *The UK before the European Court of Human Rights. Case law and commentary*, Londýn, Blakstone, 1996, str. 66-69.
- KOERNING-JOULIN (R.). – «Droits de l'homme», *R.S.C.D.P.C.* 1994, str. 362 a násl.
- LAWSON (R. A.) a SCHERMERS (H. G.). – *Leading cases of the European Court of Human Rights*, Nimègue, Ars Aequi Libri, 1997, str. 484-492.
- MAZIÈRE (P.). – «Interprétation des articles 3, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme à propos d'un châtiment corporel dans une école privée britannique», *J.C.P.* 1994, édition générale, II, 22262.
- MERRILLS (J. G.). – «Decision on the European Convention on Human Rights during 1993», *B.Y.B.L.* 1993, str. 513-515.
- PHILLIPS (B.). – «The case for corporal punishment in the United Kingdom. Beaten into submission in Europe?», *I.C.L.Q.* 1994, str. 153-163.
- SCHERMERS (H. G.). – «Lijstraffen op school», *Ex Iure* 1987, str. 169-179.
- SCHÜRMAN (F.). – «Europäischer Gerichtshof für Menschenrechte – Chronik der Rechtsprechung (1.1.-30.6. 1993)», *A.J.P./P.J.A.* 1993, str. 1136-1145, 1282-1293, 1529-1530 a 1535-1536.
- SUDRE (F.) a kol. – «Chronique de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme. Première partie: janvier-mai 1993», *R.U.D.H.* 1993, str. 217 a násl.
- SWART (B.). – «The case-law of the European Court of Human Rights in 1993», *E.J.C.* 1994, str. 180 a násl.
- WABRICK (C.). – «The European Convention on Human Rights», *Y.E.L.* 1994, str. 608-611.

Kapitola 3

ZÁKAZ OTROCTVÍ A NUCENÉ PRÁCE

(čl. 4 Úmluvy)

14 VĚC VAN DER MUSSELE proti BELGIÍ – Povinnost advokátní-
ho koncipienta pomáhat obviněnému bez odměny a náhrad

1. – *Belgčan narozený v roce 1952, Eric Van der Mussele, je advokátem v Ant-
verpách. Dne 31. července 1979, kdy je ještě v postavení koncipienta, je kanceláří
pro porady a obhajoby Advokátní komory v Antverpách ustanoven, aby jako obhá-
je ex-offio zajišťoval obhajobu gambijského státního příslušníka, pana Ebrimy. Ten
se po odsouzení v prvním stupni a poté v odvolacím řízení dostává dne 17. prosince
na svobodu, po intervenci svého obhájce u ministra spravedlnosti. Nazíří kancelář
pro porady a obhajoby informuje pana Van der Musseleho, že mu případ odebírá
a že nesolventnost dotčeného číni nemožným poskytnutí odměn a náhrad.*

2. – *Pan Van der Mussele se dne 7. března 1980 obrací na Komisi. Ve svém
ustanovení ex-offio pro účely zjištění pomoci panu Ebrimovi spatřuje „nuce-
nou nebo povinnou práci“, neshledanou s čl. 4 odst. 2 Úmluvy a zasahování
do svého majetku, jež je v rozporu s čl. 1 Protokolu č. 1. Kromě toho kritizuje
diskriminaci, k níž podle něj dochází mezi advokáty a některými jinými profe-
semi a která porušuje čl. 14 Úmluvy ve spojení s článkem 4.⁽¹⁾*

• *Rozsudek ze dne 23. listopadu 1983 (plenim Soudu) (série A č. 70)*

3. – Soud předběžně odpovídá na námítku belgické vlády. Povinnost po-
skytnout bezplatnou pomoc obhájce je v trestních věcech založena na čl. 6
odst. 3 písm. c) Úmluvy; v občanskoprávních věcech někdy představuje jeden
z prostředků zajištění spravedlivého procesu požadovaného čl. 6 odst. 1. Spo-
čívá tudíž na belgickém státu. Ten jí zákonně svěřuje advokátním komorám,
ale toto řešení ho nemůže zprostit jeho odpovědnosti z hlediska Úmluvy a to
tím spíše, že belgické advokátní komory – při striktním respektování jejich
nezávislosti – podléhají požadavkům zákona.

4. – Poté Soud přistupuje k hlavní otázce, k otázce vtřazeného porušení čl. 4,
pojmaného samostatně. Konstatuje, že tento text neurčuje, co má být chápáno

(1) Komise ve své zprávě ze dne 3. března 1982 dospívá k závěru, že nedošlo k poruše-
ní čl. 4 odst. 2 Úmluvy (deset hlasů proti čtyřem), čl. 1 Protokolu č. 1 (devět hlasů
proti pěti) a čl. 14 Úmluvy ve spojení s oběma výše uvedenými články (sedm hlasů
proti sedmi s rozhodujícím hlasem předsedy).